

A fiú a legsötétebb csillag.
A lány a lángoló árny...

THE BRIGHTEST

a legfényesebb éjszaka

NIGHT

...ketten együtt pedig elhozzák a legfényesebb éjszakát.

„LEBILINCELŐ.”
– *School Library Journal*

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

THE
BRIGHTESI
a legfényesebb éjszaka
NIGHT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Neked, az olvasónak. Mindig.

1. fejezet

– JASON DASHER.

A név mennydörgésként hatott a szobában, miközben annak az üvegnek a szilánkjaira meredtem, amit Eaton tábornok az imént elhajított.

Csak álltam, és képtelen voltam elhinni a hallottakat. Dermedten figyeltem, ahogy a borostyánsárga ital eláztatja a padlón szétszóródott papírokat. Egy részük reklámanyagnak tűnt még abból az időből, amikor Houston nyüzsgő város volt. Egy színes szórólap vidáman hirdette, hogy új bútorbolt nyílt a belvárosban. Ott volt egy csomag kék kupon, amit soha nem bontottak ki. Fehér borítékok, amelyeken pirossal a *sürgős* szó díszelgett. Mind-mind egy olyan életről tanúskodtak, amit a ház egykori lakója hagyott hátra, mielőtt az elektromágneses impulzusbombákat ledobták, és csak azok számára maradt élhető ez a város, akik elég elszántak voltak ahhoz, hogy meghúzzák magukat a halálzónában.

Vajon el tudtak menekülni a tulajdonosok, vagy elvesztek az EMP-k földet érését követő káoszban, mint a több százezer másik ember?

Mégis miért gondolkodom ezen? Most nem egy vadidegen postája a legégetőbb kérdés! Úgy éreztem, hogy az agyam rövidzárlatot kapott *a férfi* nevéből.

Jason Dasher *őrmester*.

A többség háborús hősként ismerte, hazafias példaképnek tartották, aki az emberiséget megszálló luxenek ellen folytatott háborúban vesztette életét. Egykor én is ehhez a többséghez tartoztam, de azóta megtudtam

az igazat. Dasher gonosz ember, aki hátborzongató kísérleteket folytatott embereken és idegeken egyaránt, a „nagyobb jó” nevében.

Gonosz, halott ember.

Csak egy szellem, akiről nincsenek emlékeim, mert a felesége lelőtte. Ugyanaz a nő, akiről azt hittem, hogy az anyám, amíg meg nem tudtam, hogy valójában nem Evelyn Dasher vagyok, hanem egy Nadia Holliday nevű lány. Ami nagyjából ugyanakkor történt, mint amikor szembesültem azzal az egész világot a feje tetejére állító hírrel, hogy a drága jó anyám egy luxen.

Sylvia egy olyan férfi felesége volt, aki arra kényszerítette a luxeneket és embereket, hogy egymással szaporodjanak. Az ő lelkén száradtak még a beleegyezés nélküli mutációk, emberrablások, gyilkosságok és Sylvia fájának leigázása. Ráadásul Sylvia annak az intézménynek dolgozott, amely mindezekért felelt.

A Daedalusnak.

A Védelmi Minisztériumon belül működő titkos szervezet kezdeti célja az volt, hogy segítse a luxenek beilleszkedését az emberek közé, mielőtt a nyilvánosság tudomást szerez az idegenek létezéséről. Tanulmányozták a luxenek egyedi biológiai jellemzőit, mindazt, aminek köszönhetően nemcsak minden emberi betegséggel szemben ellenállóak, hanem képesek meggyógyítani minden, az emberek által elszenvedhető fizikai sérülést is. A Daedalus célja az volt, hogy a megszerzett tudás birtokában jobbá tege több millió ember életét, de a történet nagyon gyorsan rossz fordulatot vett.

Fogalmam sem volt, hogyan birkózzak meg mindezzel. Úgy véltem, sosem leszek képes rá, de a tény, hogy Sylvia vetett véget Jason Dasher életének, segített.

Egy kicsit.

Sylvia akkor lőtte le Dashert, amikor a férfi megpróbálta megszegni az akut, ami megmentette és egyúttal el is lopta tőlem az életemet. Az Androméda-szérum gyógyított a rákból, de megfosztott egykori énem emlékeitől.

És átváltoztatott... valami olyanná, amit, mint megtudtam, trójainak hívnak. Valamivé, ami nem egészen ember.

De ez a tény háttérbe szorult az imént hallott, hihetetlen hírhez képest.

Jason Dasher életben van!

Tompa fájdalmat éreztem a gyomromban, és megráztam a fejemet. Megpróbáltam logikusan gondolkodni, elhinni, hogy még ha Eaton nem is az a nyelvbotlásra hajlamos típus, az én agyamat túlterhelték a korábban történtek. És minden lámára, ami szent, bizony sok minden történt az elmúlt néhány hónapban.

Jason Dasher életben van – és ezt csak fokozza az a tény, hogy arra kódoltak, hogy parancsokat teljesítő számítógépként engedelmeskedjek neki. A halott férfi életre kelt. A férfi, aki egy szörnyeteg, és bármelyik pillanatban átveheti felettem az uralmat.

– Az nem lehet! – morogta valaki halkán.

Elszoruló szívvel jobbra néztem. Ott állt mellettem ő, aki nem pusztán egy origin – egy luxen és egy hibrid gyereke –, hanem még a legerősebb luxennél is nagyobb erőt birtokol.

Luc.

A vezetéknévét ő választotta azután, hogy meggyőztem róla: pusztán az, hogy a Daedalus soha nem adott neki vezetéknévet, még nem jelenti azt, hogy nem lehet. Nem meglepő módon a Kinget választotta, és a *Luc King* nemcsak jól hangzik, hanem illik is hozzá. Örültem, hogy választott magának, mert a vezetéknév hiánya volt az egyik módszer, amivel a Daedalus gondoskodott arról, hogy a teremtményei ne feledjék: csupán *tárgyak*, nem pedig élő, lélegző személyek, akik gondolkodnak, éreznek és vágyakoznak, mint mindenki más.

A vezetéknév emberibbé tette, de ebben a pillanatban Luc egyáltalán nem tűnt annak.

Az írisze ékszerbe foglalt ametiszt színében játszott, a pupillája gyémántként ragyogott. Fehér fény ölelte körbe mozdulatlan testét. Arcsontjai élesebbek lettek, telt ajka sarkánál alig látható, feszes vonalak jelentek meg.

A Forrás vette körbe, az a tiszta energia, ami minden luxen legmélyén ott rejtőzik, és amitől annyira veszélyesek és elképesztőek. A lélegzetelállító erő életet adhat, de alig egy másodperc alatt el is veheti.

A kellenél gyakrabban kaptam már azon magam, hogy elképedve meredek az arcára, és megpróbálom kitalálni, mitől olyan különlegesek a vonásai, vagy hogyan képesek ezek az arcvonások úgy összeállni, hogy

ilyen gyönyörű legyen a végeredmény. Nem éreztem magam zavarban, mert amikor mások először pillantják meg Lucot, ők is hosszan megbámulják. Férfiak, nők, fiatalok, öregek. Vannak, akiknek felkelti az érdeklődését, és vannak, akiket hidegen hagy, de mindenkire hat egy bizonyos szinten, és jelen pillanatban egyáltalán nem rejtegette, hogy micsoda. Szépsége vadnak, primitívnek és nyersnek tűnt.

Luc halálos erővel rendelkezett, és elképesztő volt, én pedig szerettem – szerelmes voltam belé, és a szívem mélyén tudtam, hogy ugyanígy éreztem iránta Nadiaként is. Minden szempontból illett hozzám, de a mostani érzéseimnek semmi közük nem volt a kinézetéhez vagy a másik életemből visszamaradt érzéseimhez. Ennek csakis *hozzá* volt köze. Beleszerettem a nyálás, borzasztó csajozós dumája és a bugyuta ajándékaik miatt, amik valójában nem is ajándékok voltak. Minden alkalommal erősödött a szerelmem, amikor úgy nézett rám, mintha én lennék a legdrágább, legbecesebb lény az egész univerzumban. Az érzéseimet kiapadhatatlan, önzetlen türelme is táplálta. Mindig mellettem állt, számíthattam rá, pedig nem is remélte, hogy bármit érezni fogok iránta. Akkor újra beleszerettem, amikor megtudtam, hogy nem szűnt meg szeretni engem még akkor sem, amikor azt hitte, hogy sose fogok visszatérni hozzá.

Amíg meg nem ismertem Lucot, nem tudtam, hogy lehet ilyen mélyen, végtelenül szeretni, ami egyszerre mámorító és ijesztő. Már az elvesztésének pusztá gondolata...

Megborzongtam, hiába emlékeztettem magam arra, hogy csak nagyon kevés dolog jelent számára fenyegetést. A saját szememmel láttam, mire képes. Egyetlen érintésével hamuvá tud porlasztani embert és luxent egyaránt. A keze lendítésével frizbiként hajigálja az embereket. Mindenki fél Luc erejétől, de tisztelik is. Nem alfa volt, hanem ómega, és egy másodpercig sem kételkedtem abban, hogy az egyik oka annak, hogy a Daedalus még nem vonta teljesen az irányítása alá a világot, az az, hogy Luc a létrehozói ellen fordult.

Viszont az egyikük valahogy életben maradt – méghozzá az, aki gondoskodott arról, hogy a Nadiaként Luckal töltött életem véget érjen.

– Hiszen láttam. – Luc hangja fojtottan, nyersen szólt a benne örvénylő erőtől. – A két saját, tökéletesen működő szememmel láttam, hogy Sylvia lelőtte Jason Dashert.

– Mint ahogy azt is őszintén hitted, hogy a Daedalusnak végleg befellegzett? – vágott vissza a tábornok. Ránézésre a hatvanas éveit taposhatta, ősz haját katonásan rövidre vágva viselte, az arcára ráncokat vágta a tapasztalat. Egy férfi, aki egész életét az ország szolgálatának szentelte, most pedig a nyugdíjaslét örömeit kellene élveznie, mondjuk, Arizonában vagy Floridában. Ehelyett itt van, a hármás zónának nevezett területen, olyan emberek között rejtőzködik, akik a kormány döntése szerint nem érték meg az evakuálás körüli felhajtást. Illegális luxenek, hibridek – azaz olyan emberek, akiket a luxenek mutáltak – és originek, akik a Daedalus elől menekültek el.

– Azt hitted, hogy ha tönkreteszed az originprojektet, azzal elpusztítod a Daedaluszt? – kérdezte Eaton. Az originek létrehozását célzó programra utalt.

Luc teljesen megdermedt, én pedig libabőrös lettem.

– Ennyire ostobának tartasz?

Eaton tábornok álla megfeszült.

– Vagy naivnak? – kérdezte Luc ijesztően halk hangon, és amikor ismét megszólalt, nagyon reméltem, hogy Eaton válaszolni fog, még hozzá bölcsen. – Halljam! Annak tartasz?

– Nem – bökte ki Eaton. – Nem tartalak annak.

– Ezt jó tudni, mert különben kénytelen lettem volna megváltoztatni a véleményedet. – Luc tett két-három lépést előre, pedig nem is láttam, hogy megmozdul. – Sose hittem, hogy a Daedalus végleg megszűnt, és azt sem, hogy a céljaik velük együtt eltűnnek a süllyesztőben. Az emberek arra törekednek, hogy a tápláléklánc csúcán maradjanak, és ezért sosem szűnnek meg hajszolni a hatalmat.

Luc olyan hangsúllyal ejtette ki az *emberek* szót, ami arra engedett következtetni, hogy nem tekinti magát annak – annak ellenére, hogy az anyja, akivel sosem találkozott, az –, és ezen a vezetéknev sem változtatott.

Lüktető fájdalomat éreztem a gyomromban, ahogy folytatta.

– Minden létesítményt, amit csak találtam, a földdel tettem egyenlővé, és sok olyan személlyel is végeztem, akik a Daedaluszt irányították. Azonnal tudtam, hogy a Daedalus még nagyon is aktív, amikor a lány, akivel Evie egy iskolába járt, lehetetlen dolgokat művelt, és megtaláltuk azokat a szérumokat az otthonában.

April Collinsról beszélt, a barátból lett ellenségemről, aki annyira gyűlölte a luxeneket, hogy a nézeteit osztó osztálytársakat gyűjtött maga köré, és napi tiltakozásokat szervezett. A dolog iróniája, hogy April még csak nem is volt ember.

Hanem olyan, mint én.

Egy trójai.

Gyűlöletét a Daedalus táplálta, és egyetlen célja az volt, hogy félelmet és bizalmatlanságot keltsen az emberekben a luxenekkel szemben.

Amikor Heidivel véletlenül rájöttünk, hogy April valami más, majdnem a barátnőm halálát okozta azzal, hogy átnyúlt a testén.

Luckal egy csomó szérumra bukkantunk a házában, de fogalmunk sem volt, mire valók, és elvesztettük őket, amikor rajtaütöttek Luc klubján. Nem csak szérumokat találtunk a házban. Összefutottunk a mentorával is, akit... fejbe löttem, méghozzá olyan könnyedén, mintha már csináltam volna ilyet korábban.

Valószínűleg számtalanszor csináltam már ilyet, csak nem emlékeztem rá.

– A Daedalus erősebbként és agyafúrtabbként került ki a túlélésért folytatott harcból – mondta Eaton.

– Ez nem magyarázat arra, hogy hogyan lehet egy halott férfi valószínűleg életben – vágott vissza Luc.

Ez bizony jó kérdés, és alig vártam, hogy halljam a magyarázatot, de hirtelen... fura érzés kerített hatalmába. Mint aki be van löve. Mintha megittam volna három olyan eszpresszót, amit Zoe szokott. Az éhségre fogtam, mert nem voltam hozzászokva ahhoz, hogy ilyenkorra már ne tömjek magamba több kanál cukrot tartalmazó édességeket. Elhessegettem a fura izgatottságot, és a beszélgetésre összpontosítottam.

– Láttad is, hogy Dasher meghal, Luc? – kérdezte Eaton. Vállai megerezkedtek, viharvert arca fáradt volt. – Nem. Csak azt láttad, hogy leövik, és vérzik.

– A fenébe is, mellkason lötték! – Luc ökölbe szorította a kezét. – A földre rogyott, és nem kelt fel. Halálos lövést kapott.

– Ott maradtál utána? – A megviselt bőrkanaapé megrázkódott, amikor Eaton leült. Hosszú, cingár lábát kinyújtotta, és félelmet nem ismerve állta Luc tekintetét.

Luc hosszú ideig hallgatott, erő áramlott körülötte, amitől összesűrűsödött a levegő.

– El akartam pusztítani, eltörölni a föld színéről, de nem tudtam. – Leszgte az állát, és oldalra hajtotta a fejét. – Amikor megérkeztem, Jason értesítette a rohadt idegenelhárító különítményt. A katonák már úton voltak. Aggódtam, hogy a jelenlétemmel... – Elhallgatott, az erei olyan fényesen ragyogtak, mint a pupillája.

– Aggódtál, hogy a jelenléteddel veszélyezteted őt. – Eaton felém biccentett.

Titeket egymásnak teremtettek.

Ezt mondta nekünk Eaton. Hogy a Daedalus rendezte el a megismerkedésünket, amikor még Nadia voltam. Hogy számítottak arra, hogy valamiféle kapcsolatot alakít ki velem – *velem* –, és e köteléken keresztül tudják majd irányítani őt.

Ahogy Dawsonnal és Bethszel, Daemonnal és Kattal tették, és nagy valószínűséggel még másokkal is.

Ha ez igaz, akkor érthető, hogy arra számítottak, Luc bármit megtesz majd, hogy gondoskodjon a biztonságomról. Még ha ezzel azt is kockáztatta, hogy távoznia kell, mielőtt teljes mértékben meggyőződhetne Jason Dasher haláláról.

Nem tenne semmit, amivel veszélybe sodorna engem. Ezt biztosan tudtam. Előbb tépi magát apró darabokra, mintsem egyetlen hajam szála is meggörbüljön.

De én...

Jaj, istenem!

Jeges szélként hasított belém a felismerés. Attól féltem, hogy a következő lélegzetvételnél megfulladok. Hiszen én képes vagyok ártani Lucnak! Méghozzá súlyosan. Gyakorlatilag már meg is tettem. Ha nem ért volna oda időben, és nem tudott volna hatni rám, amikor átváltoztam pszichopata trójaivá – és végeztem a Szabadság Fiai nevű csoporttal, amelyet azért hoztak létre, hogy kiiktassák a trójaiakat, mielőtt túl késő –, akkor megöltem volna Daemont.

És Lucot is, akit pedig minden idegszálammal szeretek.

De ott, abban az erdőben nem az a fiú volt, akit egykor szerettem, és nem is az a férfi, akit most szeretek. Azokban a pillanatokban a

földönkívüli énem, akit arra képeztek ki, hogy öljön, fenyegetést látott Lucban. Képes...

Képes voltam lehámozni a húsát a csontjáról pusztán a *gondolataimmal*.

Elfogott a rosszullet, ezért lehunytam a szemem, de akkor is láttam magam előtt, ahogy Luc térdre esik, miközben a bőre lehámlik, és könyörögve kér, hogy emlékezzek rá, kicsoda ő.

Teljes szívemből hittem abban, hogy ha megint átváltoznék azzá, ami a védett ház melletti erdőben voltam, Luc képes lenne megállítani. Megtalálná a módját, hogyan hasson a józan eszemre, mielőtt bárkit bánthatnék. De elfeledkeztünk egy nagyon fontos dologról.

Arról, hogy úgy kódoltak, hogy Jason Dashernek engedelmessédjem.

Azok után, hogy April használta ellenem a Cassio-hullámot, volt némi fogalmam arról, mivel is jár ez. Az eszköz felszínre hozta azt a tudást, amit a kiképzés során kaptam. April arra számított, hogy kérdés nélkül velem tartok, hogy visszatérjünk *hozzá*, a férfihoz, akinek akkor nem tudtam a nevét, de most már igen: Jason Dasher.

A szívem örülten vert, ahogy elhatalmasodott rajtam a pánik. Mi van, ha ő vagy egy másik trójai ismét használja a Cassio-hullámot? Vagy mi lesz, ha ismét megtörténik ugyanaz, mint az erdőben?

Mi van, ha legközelebb Luc nem lesz képes hatni rám?

Akkor agyatlan minionná változom, de nem a cuki, sárga fajtából.

A torkomra forrt a nevetés. Úgy éreztem, fuldoklom. Nem bántam, hogy így alakult, mert olyasfajta nevetés kívánczozott ki belőlem, aminek könnyek vagy vér a vége.

Jason Dasher megint mindent elvehet tőlem. Emlékeket. Az öntudatomat. A szabad akaratomat. Az önállóságomat. A barátaimat. Lucot.

Annak a pusztá gondolata, hogy megint elveszíthetem magam, megnyitott bennem egy csapot, mire elárasztottak a különböző érzelmek. A félelem és a harag átítatta minden porcikámat.

Inkább elpusztítom magam, mintsem engedjem, hogy ismét mindent elvegyenek tőlem!

– *Soha*.

Lucra néztem. A levegő energiától szikrázott-sistergett, Luc kihallgatja a gondolataimat. Ez a képessége a frászt hozza rám, pedig tudom, hogy

nem mindig képes kordában tartani. Szerinte időnként... túl hangosan gondolkodom.

– Soha nem kell meghoznod ezt a döntést – esküdött meg. A belőle áradó erőnyaláb fényesen pulzált, aztán eltűnt az alakját körülölelő ragyogás. A szobába hirtelen visszatért a levegő, könnyebb volt lélegezni. – Sosem fog irányítani téged. És senki más sem.

De én nem voltam képes uralkodni magamon ott az erdőben, még akkor sem, amikor Lucra és Daemonra támadtam. Az nem is én voltam...

– Nem számít. – Luc hirtelen előttem termett, és meleg tenyerébe fogta az arcomat. A bőrünk egymáshoz ért, és mint mindig, az érintése hatására most is elektromosság bizsergette enyhén a bőrömet és az ereimet. A pupillájából eltűnt a ragyogás, és a szeme ismét normális lett, legalábbis Luchoz mérve. Jól látszottak az írisze és a pupillája körüli cikcakkos fekete vonalak. – Az is te voltál ott az erdőben, csak egy másik részed, akivel még nem barátkoztam meg. De össze fogunk barátkozni.

– Nem értek egyet. – A bennem lakozó erő, a Forrás, amit kényük kedvük szerint alakítottak a szérumok és az idegen-DNS, nem barátkozna össze semmivel, legfeljebb egy méhészborzal.

– A méhészborzok nagyon intelligens lények, tudtad?

– Luc!

Pajkosan elvigyorodott.

– Őszintén úgy vélem, hogy a méhészborz éned ásznak találna.

Kitört belőlem a nevetés.

– Ásznak?

– Aha. Vagy nem így mondják a menő arcok?

– Esetleg az ezerkilencszázhuszas években.

– Pedig meg mernék esküdni, hogy nemrég hallottam ezt a kifejezést.

– Lehajtotta a fejét, és ornyergével végigsimított az enyémen. – Én nem aggódom, Barackvirág.

Barackvirág.

Eleinte nagyon fura becenévnek tartottam, de mostanában, amikor ki mondta, mindig megmelengette a szívemet.

Őszinte kíváncsisággal és hitetlenkedéssel tettem fel a kérdést:

– Hogy vagy képes nem aggódni?

– Mert van hitem.

Rábámultam.

– Hiszek magamban. – Oldalra döntötte a fejét, és éreztem arcomon az arcát, miközben szélesen elvigyorodott. A következő lélegzetvételnél beszéltam a fenyő, a friss levegő és Luc tipikus illatát. – Hiszek benned. Bennünk. Nem fogsz agyatlan minionná változni. – Egy pillanatra elnémult. – Csak halloweenkor.

A legutóbbi jelmezemre gondolt.

– Nekem úgy rémlik, hogy szerinted Big Birdnek öltöztem.

– Az én szexi Big Birdömnek – javított ki Luc, amire grimasszal válaszoltam. A hajamba túrt, és finoman hátradöntötte a fejemet, hogy egymás szemébe nézzünk. – Evie vagy. Nem fogod elveszíteni az irányítást. Nem fogom hagyni. És te sem fogod hagyni. Tudod, miért?

– Miért? – suttogtam.

– Mert nem azért tettünk meg ekkora utat, nem azért szenvedtünk, hogy megint elveszítsük egymást – felelte. – Nem fogod hagyni. Tudom, hogy nem, de ha most még nem is hiszel magadban, akkor higgy bennem! Ehhez mit szólsz?

Annyira előntöttek az érzelmek, hogy amikor pislogtam, éreztem, hogy a szempilláim nedvesek. Luc szavaitól összefacsarodott a szívem, de enyhítették a fájdalmamat. Bólintottam, és a pánik kissé alábbhagyott.

Luc egy pillanatig a homlokomnak támasztotta a homlokát. Ez az egyszerű, megnyugtató gesztus elűzte a retteget megmaradt részét.

– Együtt – suttogta. – Együtt megcsináljuk.

Remegve, de határozottan nagy levegőt vettem.

– Együtt.

Felemelte a fejét, puszit nyomott a halántékomra, aztán elhúzódozott. Kihúzta a kezét a hajamból, és a derekamra tette.

– Már azt hittem, hogy megfeledkeztetek rólam – jegyezte meg Eaton szárazon, de amikor ránéztem, éles arcvonásai megenyhültek. – A Daedalus nem vette számításba.

– Mit? – kérdezte Luc.

– A szerelmet. – Eaton kuncogva hátradőlt a kanapén. – Bármit is tesznek, sose veszik számításba a szeretetet. Olyan, mintha még egyikük sem tapasztalta volna meg az erejét.

– Maga igen? – kérdeztem, mert nem sokat tudtam a fickóról.

– Igen. – Luc keze lassan járt fel-alá a hátamon. – Nős volt. És volt egy fia is.

Sejtettem, hogy a történet vége nem a „boldogan éltek, míg meg nem haltak”.

Eaton mosolya grimaszba torzult.

– Miért is lepne meg, hogy tudsz róluk, pedig sosem beszéltem sem Daemonnak, sem Archernek Amyről és Brentről.

Luc hallgatott, és a tenyere ismét elindult lefelé a hátamon. Nem is volt szükség arra, hogy válaszoljon.

Úgy tűnt, Eaton tábornok sem kíváncsi a válaszra, ahogy vizenyős szemével rám nézett. Biztosra vettem, hogy fiatalabb korában kék szeme úgy ragyogott, mint a nyári égbolt.

– Sylvia gyógyította meg Dashert.

Luc megeresztett egy káromkodást.

Ennyit már én magam is gyanítottam, de attól, hogy hallottam ki-mondva, görcsbe rándult a gyomrom. Sylvia... istenem, mindig is az anyám marad, bármit is tett. Nem tudok máshogy tekinteni, máshogy gondolni rá, de olyan sokat hazudott, azok a hazugságok pedig borzasztó dolgokat és förtelmes igazságokat lepleztek.

Nagyon meggyőzően adta elő, hogy „apám” és a Daedalus miben vettek részt – rettentő hihetően, láthatóan halálra rémülve beszélt arról, hogy a Daedalus hogyan kezdte el kihasználni a luxeneket annak érdekében, hogy pusztító fegyverek létrehozására használja fel az idegen-DNS-t, és hogy Dasher mit próbált tenni Luckal.

Hogyan tudott ennyire profin hazudni? Engem félrevezetni nem volt túl nehéz, mert semmit sem tudtam az igazságról, de hogyan volt képes utána a szemembe hazudni?

– Pedig kihallgattam a gondolataikat, de ilyesmiről nem volt szó. – Luc hangja remegett a haragtól. – Tudtam, hogy elterelést használnak, mindenféle hülyeségre gondolnak, de hogyan voltak képesek mindezt elrejteni előlem? – Barna haja a homlokába hullott, amikor megrázta a fejét. – Sejtettem volna, hogy rejtegetnek még valamit.

– Nem gyakran van szerencséd olyanokhoz, akik pontosan tudják, hogyan cselezzék ki egy origin gondolatolvasó képességeit – kelt Luc

védelmére Eaton. – Tudták, hogyan tereljék el a figyelmedet, mert ők is részt vettek az originek létrehozásában. Nem te hibáztál.

A szívem hevesen vert, miközben szólásra nyitottam a szám, hogy elmondjam Lucnak, ez tényleg nem az ő hibája. Eszembe jutott, amikor April megtámadta Heidit. Végignéztem, amint Emery magához öleli Heidit, aztán felveszi az igazi alakját, és átváltozik egy gyönyörű, ember alakú fénnyé. A fény annyira erős volt, hogy alig bírtam ránézni. Bár Emery nem volt annyira jártas az emberek gyógyításában, mint más luxenek, mégis megmentette Heidi életét azzal, hogy rátette a kezét, és szólította a Forrást.

Nem állhatsz egy luxen és a szerelme közé.

Ezt mondta nekem Luc, amikor Emery elvitte Heidit, és órákkal később már csak egy halvány heg emlékeztetett arra, hogy April karja hol hatolt a testébe, roncsolta szét a szövetet, izmokat, szerveket.

Szóval anyám vagy jártas volt a gyógyításban, vagy még mindig szeretete azt a férfit.

Úgy éreztem, kibillen a lábam alól a talaj. Olyan hányinger tört rám, hogy attól tartottam, a padlóra rókázom, ezért hátráltam egy lépést. El akartam távolodni Eaton szavaitól, amelyek azt bizonyították, hogy valójában sosem ismertem igazán az anyámat, és most már sose tudom meg, hogy igaz volt-e bármi is vele kapcsolatban.

Mert ő is meghalt, és magával vitte a hazugságait és az igazságot, már ha létezett egyáltalán.

Luc meleg tenyere a hátamra simult, és megállított. Ott tartotta a kezét, így támogatott, de ha nem tette volna, akkor sem pattoghattam volna ki a szobából, mint egy gumilabda.

A tagadás olyan luxus, amit nem engedhettem meg magamnak.

Meg kellett birkóznom az igazsággal, bármennyire is fáj belátnom, hogy anyámmal kapcsolatban minden hazugság volt. Elképzelhető, hogy anyám egy ponton meggondolta magát, amikor úgy tértem vissza hozzá, hogy nem emlékeztem arra, hogy Nadia vagyok, sem a kiképzésre, amit kaptam. Lehet, hogy ez tényleg igaz és valóságos volt. Az életét adta azért, hogy én elmenekülhessek, mielőtt a Daedalus elfog, de ez nem változtatt azokon, amit tett, és ezzel muszáj lesz szembenéznem.

Megbirkóznom.

Nagyot nyeltem, felszegtem az államot és kihúztam magam. Meg tudom csinálni! Már olyan sok mindennel megbirkóztam – olyan dolgokkal, amik miatt a többség egy sarokba kuporodva meredne a semmibe. Feldolgoztam, hogy létezett az igazi Evie Dasher, aki egy autóbalesetben halt meg. Feldolgoztam, hogy a valódi nevem Nadia Holliday, aztán rájöttem, hogy sem Nadia, sem Evie nem vagyok, hanem a kettő keveréke, és mégis valahogy teljesen másvalaki. Megbirkóztam az igazsággal, hogy Sylvia és Jason Dasher nem a szüleim. Túléltem egy origin támadását, aki vagy rohadtul neheztelt Lucra, vagy a megszállottja volt – attól függ, honnan nézzük. Osztyáltársaim haltak meg, és én voltam az, aki megölte Aprilt, mint egy lopakodó orgyilkos, bár nem voltam teljesen tudatában annak, mit csinálok. De ez nem számít. Igyekeztem elfogadni aényt, hogy képes vagyok súlyos sérülést okozni, és hogy van valaki a világban, aki képes engem irányítani.

Tény, hogy rengeteg gázos dolgot cipeltem magammal, nagyon sok mindenre nem emlékeztem, és valószínűleg egy pszichopata földönkívüli hibrid vagyok, aki talán egy nap begolyózik, és megrámad mindenkit, de egyelőre itt vagyok. Még nem omlottam össze.

Luc lehajtotta a fejét, és a fülembé suttogott.

– Azért, mert irtó király vagy.

– Kifelé a fejemből! – szóltam rá, mire egy kacsintás után felemelte a fejét. Felsőhajtottam. – De azért köszönöm – fűztem hozzá, mert tényleg jólesett, hogy emlékeztet erre.

Egy másodperccel később kisfiús mosoly jelent meg az arcán, és a gyomrom megkordult az éhségtől. Az energiaszeletektől, amiket Luckal gyorsan befaltunk a találkozó előtt, hallhatóan nem laktam jól.

Elpirulva elfordítottam a tekintetem Lucról. Csak én vagyok képes ehés lenni ilyen drámai bejelentések után.

– Maga szerint... Sylvia továbbra is szerette Dashert?

– Erre nem tudok válaszolni. – Eaton végighúzta a hüvelykujját az állán.

– A luxenek nem mindig szerelmesek abba, akit meggyógyítanak. –

Luc megmarkolta a pólóm hátulját. – Ne feledd, hogy néhányan rendkívül tehetségesek a gyógyítás terén. Elképzelhető, hogy Sylvia is az volt,

vagy csak megfelelően motivált. A Daedalus idővel nagy mestere lett a motiválásnak. Persze, ha szeretnek valakit, az nagyobb sikerrel kecsegtet, főleg a kevésbé tehetségesek vagy a tapasztalatlanok számára.

– És ez azt is jelenti, hogy kisebb a valószínűsége annak, hogy a mutáció közben meghal egy ember – tette hozzá Eaton. – Ezt a részt sosem sikerült megfejtenie a Daedalusnak. Van némi tudományos alapja a folyamatnak, de akadnak még megválaszolatlan kérdések.

Összeszorítottam a számat, és egy pillanatra lehunytam a szemem. Mi van, ha Sylvia szerette Dashert?

– Elképzelhető, Evie – szólalt meg Luc halkán. – Az is elképzelhető, hogy inkább gyűlölte, mint szerette. Az érzelmek bonyolultak. – Fürkészőn a szemembe nézett. – De...

– Nem számít. – Eaton hátradöntötte a fejét, neki a csupasz falnak, aminek egykor olyan színe lehetett, mint a vajnak.

Luc éles pillantást vetett a férfire.

– Igazad van. Tényleg nem számít. – Ez volt az igazság, mégis hatalmas erővel kólintott fejbe. Fontosabb dolgaink is vannak, amikkel itt és most foglalkozni kell. Korgó gyomromra tettem a kezemet, és eszembe jutott valami, ami tovább ronthat a helyzeten.

– Vajon Sylvia... – A torkom kiszáradt, ezért újrakezdttem. – Vajon sikerült neki mutálnia Dashert?

2. fejezet

AZOK KÖZÜL, AKIK KÉPESEK HOZZÁFÉRNI A FORRÁSHOZ, a hibridek a leggyengébbek. A luxenekkel és az originekkel ellentétben kimeríti őket a Forrás használata, és nem tudnak gyógyítani sem, de ettől függetlenül nem szabad őket félvállról venni. Az olyan lenne, mintha nem tartanánk veszélyesnek tíz tonna dinamitot. Persze az atombombához képest nem annyira rossz, de attól még képes eltörölni a föld színéről egy városrészt.

Egy tapasztalt hibridet nem egyszerű megölni.

Amint a gondolatmenet végére értem, a szemem tágra nyílt. Azon töprengtem éppen, mennyire lenne nehéz megölni valakit, nem pedig magán a gyilkoláson. És még csak nem is jöttem zavarba, ami alapján remek alany lennék egy átfogó terápiához.

– Mi a véleményed, Eaton? – kérdezte Luc. – Szerinted Dasher eltűnt, hogy egy felturbózott, sportos verzióban térjen vissza?

– Erre sem tudok válaszolni. – Eaton a térdére tette a kezét. – A háború vége óta nem láttam Dashert. Akkor hallottam a Poszeidón-projektről. Mondanom sem kell, utána csúnyán összevesztünk.

– De ha így van, akkor nehezebb lesz leszámolni vele. – Karba tettem a kezem, és bár állt a levegő, megborzongtam.

– Hibrid, ember vagy a chupacabra... egyiknek sincs esélye velem szemben – jelentette ki Luc. Meglehető módon ez nem a túlzott beképzeltség megnyilvánulása volt, hanem az igazság. – És veled szemben sem.

Fáziskéséssel esett le, hogy hozzám beszél. Meglepetten pislogtam. Természetesen emlékeztem, mit műveltem az erdőben. Megérintettem a

földet, erre a talaj úgy mozgott, mint száz vipera. A szavaimmal és a gondolataimmal cselekedtem, anélkül, hogy hozzáértem volna a katonákhoz. Gyökerestől téptem ki fákat és összeroppantottam testeket egyetlen kézmozdulattal.

De még mindig nehéz volt veszélyesként gondolni magamra.

– Nem lenne esélye velem szemben, ha valahogy megtanulnám, hogyan... aktiválhatom ezeket a képességeket, és... nem próbálnálak megölni téged vagy a barátainkat a folyamat során – tűnődtem.

– Részletkérdés – dűnnyögte.

A szemem résnyire szűkült.

– Elég fontos részletkérdés.

– Ahogy már mondtam, Barackvirág, én nem aggódom.

– Pedig kellene – kotyogott közbe Eaton. – Mert én aggódom.

Komolyan, a fickónak demotiváló beszédeket kellene tartania.

– A trójaiak a Daedalus eredményeinek megkoronázása. Sikert értek el azután, hogy elbuktak a hibridekkel és az originekkal. Eltörölték a szabad akarat és az öntudat fogalmát. Sikerült megvalósítaniuk a kaptármentalitást, hogy a trójaiak engedelmeskedjenek annak, akit a...

– Ha kimondja, hogy gazda, nem állok jól magamért! – figyelmeztettem vészjósló hangon.

– Teremtőjüknél tartanak – fejezte be Eaton. – A trójaiak a teremtőjükként, istenként tekintenek Dasherre.

Hogy lehet fokozni egy eleve szar helyzetet? Felvont szemöldökkel Lucra néztem.

– Istenként?

A levegő szinte sistergett, amikor Luc morogva válaszolt.

– Dasher nem isten.

– De a trójaiak számára igen. Ha azt parancsolja nekik, hogy egyenek, esznek. Ha azt parancsolja nekik, hogy engedelmeskedjenek másnak, kérdés nélkül megteszik. Ha azt mondja nekik, hogy öljenek, habozás nélkül vérfürdőt rendeznek. Ha azt követeli tőlük, hogy vessenek véget az életüknek, egy másodperc alatt elvágják a saját torkukat, ha akad egy kés.

Azt hittem, ennél rosszabb már nem jöhet...

– Nem sokkal a háború vége után értesültem a Poszeidón-projektről. Dasher azt állította, hogy így tudunk felkészülni a jövőbeni ellenséges

megszállásra, és szemmel tartani a már itt lévő luxeneket. Azt akarták, hogy legyen, aki megvédi a gyengébbeket. – Eaton a távolba révedt. – Azt hiszem, eleinte ez a cél vezérelte őket.

Összevontam a szemöldököm.

– Azt hittem, hogy a Poszeidón-projekt célja az egész univerzum leigázása volt, mint ahogy a klisés gonosztevők teszik.

– Dasher, mint ahogy a Daedalusnál a legtöbben, épp olyan összetett személyiség, mint Sylvia – mondta Eaton, mire összeresztetem. – Van bennük jószág is. Az elsődleges céljuk, hogy jót tegyenek. Dashernek meggyőződése, hogy a Poszeidón-projekt az emberiség túlélésének a kulcsa.

– Mert az emberiség nem élne túl még egy inváziót – dünnyögte Luc, aztán úgy bólintott, mintha épp abba egyezett volna bele, hogy milyen filmet nézzünk, nem pedig az emberi faj megsemmisítésébe. – Egy ilyen méretűt nem. Legutóbb is épp csak sikerült visszaverniük a luxenek támadását, és csakis az arumok segítségével, ami jelentősen befolyásolta a háború kimenetelét. De nagyon sok luxen nem érkezett meg. – Hatászünetet tartott. – Még.

Ez az aprócska tény uralta a híreket a háború elején. A szakértők úgy becsülték, hogy még több millió luxen nem érkezett meg a Földre az invázió során, de a napok, hetek, hónapok, majd évek múltával ezeket a statisztikákat már csupán pánikkeltésre használták.

– De vannak luxenek, akik felvonnák a harcot. – Daemon, Dawson és Emery jöhet számításba... meg talán Grayson, attól függően, milyen hangulatban van. – Akik meg akarják védeni az otthonukat és az embereket, akikkel barátságot kötöttek. Nem is beszélve a hibridekről és az originekről.

– Amint a Daedalus kifacsart minden információt a luxenekből, amit csak lehetett, nem bíztak bennük többé, pláne azok után, hogy többen is tisztában voltak azzal, hogy érkezni fog az utánpótlás, és át akarják venni a hatalmat. – Eaton megmozdult, megpróbálta kényelembe helyezni magát, de úgy tűnt, ezen a kanapén ez már régóta lehetetlen. – Ezért keresik a módját, hogy hogyan semlegesíthetnék a luxeneket a technológia és a félelem segítségével. Nem akarnak idegeneket a Földön, és ha kíváncsiak vagytok a véleményemre, szerintem csak bizonyos embereket akarnak megtartani. Olyanokat, akiket méltónak vagy szükségesnek tartanak. A jószáguk már rég megrohadt.

Összevontam a szemöldököm.

– Tudja, azok után, amiket az ártatlan luxenekkel műveltünk, akik csak szeretnék élni az életüket, nem hibáztatnám őket, ha nem segítenének harcolni, hanem vígan hagynák, hogy mind a pokolban rohadjunk meg.

– Pontosan – értett egyet Eaton halkan.

– Szerinted végül megérkeznek majd a megszálló luxenek? – kérdeztem Luctól.

Luc vállat vont.

– Lehetséges, de ráérünk akkor foglalkozni ezzel a problémával, amikor majd aktuális lesz.

Én nem neveztem volna egyszerű problémának a több millió embergyűlölő luxent, de Lucnak igaza volt: *még* nem történt meg. De a Poszeidón-projekt igen.

– Kezd zsibbadni az agyam – sóhajtottam fel, és tényleg így éreztem. Tompa lüktetés a szemem mögött. Ahogy ismerem magam, talán valami megfázás fog ledönteni a lábamról.

Pillanat...

Meg tudok egyáltalán fájni trójaiként? Nem tudtam biztosan. Mindössze arra emlékeztem Evie-ként, hogy pár szipogást leszámítva nem voltam beteg. Luc szerint az Androméda-szérumban lévő luxen-DNS megakadályozhatja, hogy a jövőben bármilyen betegséget elkapjak.

Milyen kár, hogy a fejfájást nem képes megakadályozni.

Luc vonásai ellágyultak.

– Tudok rá gyógymódot.

Forróság öntötte el az arcomat, amikor a szemébe néztem. A tekintete perzselte. Sejtettem, hogy milyen gyógymódra gondol. Ó. Én. Csókolózás. Sok olyan tevékenység, ami során a bőrünk egymáshoz ér.

Beharapta telt alsó ajkát, és bölintott.

A forróság felerősödött, végigszántott a torkomon.

– Szörnyű vagy – dűnnyögtem.

– Dehogy, a legjobb! – felelte Luc, és leült a gurulós székbe. Meg sem nyikordult a súlya alatt, holott amikor én huppantam le rá korábban, akkor olyan hangot adott ki, mintha haldokolna. – Mondd el, mit láttál, amikor először hallottál a projektről!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Először azt hittem, origineket, de aztán láttam, ahogy mozognak, hogy mire képesek. – Eaton szája sarka hamis mosolyra húzódott. – Dasher annyira büszke volt rájuk, mintha a saját gyerekei lennének. Muto-gatta őket. Úgy mozogtak, mintha... Szentséges ég, mintha nem lett volna bennük semmi emberi! Még a te mozgásodban is van valami emberi – nézett Lucra. – Főleg akkor, ha a lányról van szó, de ha volt is emberi részük, azt teljesen törölték.

Nyugtalanul nyeltem egyet.

– Mint a robotok?

– Nem. – Félig lehunyta a szemét. – Primitívek voltak, mint egy farkasfalka, és Dasher volt a falkavezérük.

Nekem jobban tetszett a robotos hasonlat.

– Bármennyire is büszke volt rájuk, nem emberként tekintett rájuk. Nem úgy, mint ahogy ti és én látjuk egymást – folytatta Eaton. – Erre gyorsan rájöttem, amikor az egyikük lemaradt a többitől. Szerintem nemrég mutálódhatott. Nem maradt el a feladatokkal, csak kicsit lassabb volt még. Egy fiatal, alig tizenhat éves fiú, Dasher mégis csalódott volt. – Az idős férfi elsápadt, és lehunyta a szemét. – Dasher a fiúhoz hajolt, a fülébe súgott valamit, aztán a kölyök sarkon fordult, és a velünk átellenben lévő betonfalhoz rohant. Addig verte a fejét, amíg... istenem... amíg csak egy massa maradt belőle.

A szám elnyílt, rosszullet fogott el.

– Úristen!

– Hol volt ez a létesítmény? – kérdezte Luc. Megfogta behajlított könyökömet, és odahúzott magához, én pedig engedelmeskedtem. A jobb combjára ültetett.

Eaton kinyitotta a szemét. Ha lehet, még élettelenebbnek nézett ki.

– Az ohiói Daltonban. A Wright-Patterson légi bázison...

– A tizennyolcas hangárban? Ismerem a helyet. – Luc átölelte a derekamat, tenyerét a csípőmre simította. – Origineket is tartottak ott.

– Kimenekítették a trójaiakat, mielőtt a földdel tetted egyenlővé a hangárt – mondta Eaton. Lucra néztem, de ő a tábornokra meredt. – Hogy hová, arról fogalmam sincs.

Luc hüvelykujja a hasamat simogatta.

– Hány trójait láttál aznap?